

Hồng Thủy

Tình Như Bóng Mây

Bước vào hội trường, Nguyễn ngỡ ngàng nhìn cả một rừng áo lam thướt tha di chuyển, những tiếng cười nói tíu tít vang lên. Bao nhiêu năm rồi, Nguyễn mới được sống lại cái cảm giác của chàng học sinh CVA thuở nào, lần đầu tiên bước vào sân trường Trưng Vương cùng với một nhóm bạn, xin phép đi bán báo Xuân.

Từ khi qua Mỹ, Nguyễn như người ở ẩn. Chàng không có dịp tham dự những sinh hoạt của người Việt. Nơi Nguyễn ở, chỉ vồn vện vài gia đình Việt Nam và ở cách xa nhau, nên ít có dịp gặp gỡ. Hôm nay, nhân dịp về Washington DC thăm bà cô ruột, mới ở Việt Nam sang mà lại bị đau nặng, gặp cô em họ, vốn là dân Trưng Vương cũ, nhất định kéo Nguyễn đi dự buổi họp mặt ‘Trưng Vương Hải Ngoại’ do Trưng Vương Hoa Thịnh Đón tổ chức.

Gặp ai quen, Hằng cũng giới thiệu:

- Đây là ông anh họ mình ở xa về chơi. Ông ấy là dân Chu Văn An nên mình phải kéo đi dự Đại Hội Trưng Vương.

Nguyễn phì cười ghé tai cô em:

- Bộ cứ là dân CVA là phải đi dự Đại Hội TV à?

Hằng vênh mặt nhìn anh:

- Chứ còn gì nữa? CVA với TV như hình với bóng, ở đâu có TV là ở đó có CVA, anh quen truyền thống đó rồi à?

Và Hằng liếc xéo anh:

- Em nhớ ngày xưa, anh đứng mòn cả lè đường Nguyễn Bình Khiêm để trông cây si ai đó mà, anh không nhớ sao?

Câu nói của Hằng làm tim anh nhói buốt, làm sao anh quen được mối tình đầu của thuở mới biết yêu.

Nhìn mặt Nguyễn hơi đỏ sắc, Hằng biết mình lỡ lời, vội đánh trống lảng:

- Lẹ đi anh, góc kia còn chỗ trống kia.

Sau bữa cơm tối là phần văn nghệ, gồm các tiết mục của các phái đoàn đại diện Trung Vương ở khắp các nơi về tham dự. Nguyễn ngồi xem một cách thích thú, mở đầu là bài hợp ca “Trung Nữ Vương”, gồm tất cả Trung Vương ở xa và Trung Vương Hoa Thịnh Đồn hợp ca. Các tà áo xanh lam tươi thắm ô ạt đổ dồn lên sân khấu. Các nàng di chuyển quá nhanh, Nguyễn loáng thoáng nhận diện được một vài người đẹp nổi tiếng cùng thời với Nguyễn như Từ Bình, Hồng Hảo, Phạm Nga, Áu Oanh, Mộng Thúy, Tô Ánh Tuyết, Giáng Tiêu, Tú Khôi, Tú Anh, Song Phượng, Thanh Hà, Thu Giang, Tâm Đạt, Phạm Hảo, Anh Thư,... Chắc còn nhiều người đẹp nữa, nhưng họ đi nhanh quá, chen lấn vào nhau vì quá đông nên chàng không kịp nhìn ra. Chàng thậm phục tinh thần hướng về trường xưa của các cựu nữ sinh TV.

Cuộc sống trên đất Mỹ quá bận rộn, ai cũng có gia đình con cái, có người đã có cả cháu nữa, vậy mà họ còn dành thì giờ cho trường xưa bạn cũ, còn nghĩ đến tình thầy trò thật đáng quý biết bao. Đang nghĩ ngợi lan man, tiếng người MC đưa Nguyễn trở về thực tại.

- Tiếp theo đây, mời quý vị thưởng thức giọng hát một thời rất nổi tiếng của Trung Vương, giờ đây giọng hát đó còn ngọt ngào hơn, truyền cảm hơn. Kính thưa quý vị, đây chị Phượng Trinh đến từ miền Cali nắng ấm với nhạc phẩm “Hoài Cảm” của Cung Tiến.

Tiếng kêu thảng thốt vang lên trong lòng Nguyễn. Trời ơi! Có phải là nàng hay không? Nguyễn như không tin ở mắt mình, người Nguyễn run lên, tay chân lạnh ngắt. Phượng Trinh đó, Phượng Trinh của hơn 30 năm về trước bằng xương bằng thịt đang tiến lên sân khấu. Vẫn dáng dấp đó, khuôn mặt có già dặn hơn, nhưng nụ cười và ánh mắt không có gì thay đổi. Tiếng hát cất lên làm cả hội trường yên lặng. Tiếng hát cao vút, thật hay và thật buồn nghe như tiếng nức nở: “Lòng cuồng điên vì nhớ, ôi đâu người đâu ân tình cũ, chờ hoài nhau trong mơ nhưng có bao giờ thấy nhau lần nữa... Có nhân xa rồi, có ai về lối xưa...” Nguyễn ngồi nghe xúc động đến bàng hoàng, tưởng như Trinh đang nói chuyện với mình.

Hằng vỗ nhẹ vào lưng anh nói nhỏ:

- Em không ngờ có sự hội ngộ lạ lùng như vậy. Em hỏi dò tin tức của nó mãi không ra, bỗng dưng hôm nay nó xuất hiện. Chính em cũng không biết Trinh có mặt ở đây ngày hôm nay.

Bài hát vừa dứt, Hằng đứng dậy chạy đi tìm Trinh, đôi bạn ôm nhau mừng mừng, tủi tủi. Qua phút xúc động ban đầu, Hằng vội hỏi ngay Trinh:

- Trinh qua đây chơi một mình hay đi với ông xã?
- Một mình.

Không đợi Trinh nói thêm, Hằng kéo tay Trinh đi về phía bàn mình:

- Hằng có một ngạc nhiên dành cho Trinh.

Vừa đi theo Hằng, Trinh vừa lắc đầu mắng yêu bạn:

- Con bé này lạ thật, bao nhiêu năm vẫn không thay đổi.

Nhìn thấy Nguyễn, Trinh sững sờ cả người, nàng xúc động quá quên cả mình đang đứng ở giữa đám đông:

- Trời ơi! Anh, trông anh gầy đi nhiều quá.

Nguyễn đã được nhìn Trinh từ lúc Trinh bước lên sân khấu đứng hát, nên bao nhiêu bão tố trong lòng đã tạm lắng xuống. Chàng nhìn Trinh cười, cố nói giọng khôi hài:

- Và già đi nhiều nữa phải không? Còn em, trông vẫn đẹp và còn nào nùng hơn xưa nữa.

Ánh mắt của Nguyễn làm Trinh bối rối, nàng quay sang Hằng:

- Trong này ồn quá mình ra ngoài nói chuyện được không?

Hiểu ý bạn, Hằng kéo Trinh đi và quay sang nói nhỏ với Nguyễn:

- Tụi em ra ngoài trước, anh từ từ ra sau kéo người ta để ý.

Bên ngoài trời đã tối, gió mát dịu, đôi bạn thong thả đi bộ bên nhau. Nguyễn đã ra tới, nhìn hai tà áo dài quần quít trong gió, Nguyễn nói đùa:

- Trông hai cô cứ như cái thườ “em tan trường về”.

Hằng hóm hỉnh:

- Còn anh thì cứ như cái thườ “anh theo Trinh về đường mưa nho nhỏ...”

Rồi Hằng tiếp luôn:

- Bây giờ em mời hai người đi uống café. Gần đây có một chỗ dễ thương lắm và café thì thật tuyệt.

Hằng lái xe đưa hai người đến Café Montmartre, một nhà hàng khá thơ mộng ở ngay bờ hồ. Ba người chọn cái bàn ngoài cùng để có thể nhìn thấy mặt nước lấp lánh ánh trăng.

Trình nhìn Nguyễn ngậm ngùi:

- Em không bao giờ ngờ còn được gặp lại anh. Bao nhiêu năm rồi em cố tìm kiếm để biết tin tức của anh mà không ai cho em cả, kể cả con bạn thân nhất của em.

Biết Trình ám chỉ mình, Hằng vội vàng phân bua:

- Anh Nguyễn cảm mình không được nói, anh ấy bảo để Trình yên vui với cuộc đời mới.

Ngồi một lúc, Hằng kiếm cớ rút lui cho hai người được tự do tâm sự:

- Em phải ghé vào nhà thương thăm mẹ em một tí xem cụ ra sao, em sẽ trở lại ngay.

Nguyễn nhìn theo Hằng rồi quay sang nói với Trình:

- Hằng lúc nào cũng tế nhị. Trình có nhớ cách đây gần 30 năm, anh nhờ Hằng sắp đặt cho anh được gặp Trình, Hằng cùng làm y hệt như hôm nay không? Đố Trình hôm đó Hằng nó kiếm cớ gì để rút lui?

Trình nói ngay không cần suy nghĩ:

- Nó bảo nó để quên quyển sách Toán ở hàng đậu đồ bánh lọt, trong đó có bài tập ngày hôm sau phải nộp.

Nguyễn cảm động:

- Không ngờ Trình còn nhớ được cả chi tiết đó.

Trình thở dài:

- Nếu em quên được mọi chuyện dễ dàng, thì cuộc đời chắc đã đỡ khổ nhiều lắm.

Rồi nàng hỏi tiếp luôn:

- Cuộc sống của anh bây giờ ra sao?

- Sau khi em lấy chồng, anh xin học bổng xuất ngoại. Học xong thì mẹ anh qua đời, anh tìm cách ở lại Mỹ luôn, anh muốn quên em và chỉ có cách đó may ra mới làm anh quên được.

Trình cay đắng:

- Và anh đã quên em phải không? Như vậy từ nay em yên lòng hơn.

Nguyễn cười, nhìn Trình âu yếm:

- Em vẫn trẻ con như ngày xưa, hay hờn mát. Thật ra không phải anh chỉ muốn quên em, anh còn hận em nữa, sau anh thấy mình vô lý, em chỉ là nạn nhân của gia đình em làm sao anh trách em được. Mà nghĩ lại, anh cũng không trách bố mẹ em nữa. Bố mẹ nào chả vậy, lúc nào cũng muốn con gái lấy chồng giàu có địa vị, chứ ai lại chọn con rể nghèo xác nghèo xơ và công danh sự nghiệp chưa có như anh. Cho nên cuối cùng anh không hận ai hết. Anh chỉ hận chính mình không đủ điều kiện để lấy được người mình yêu, do đó anh nghĩ, anh nên xa em, càng xa càng tốt, cho em dễ quên anh để vui với hạnh phúc mới. Sau khi học xong, anh lập gia đình với một cô bạn học cùng lớp, người Tàu nhưng sinh đẻ ở Mỹ. Cô đó có miệng cười phảng phất giống em. Anh có một con gái 15 tuổi, cháu rất dễ thương và tên cháu là Phượng Trinh.

Nguyễn nói một thôi một hồi, khi Nguyễn ngừng lại thì khuôn mặt xinh đẹp của Trinh đã nhạt nhòa nước mắt.

Hằng từ đâu bước tới

- Anh Nguyễn hư quá, lại trêu bạn em làm nó khóc nhè rồi.

Trinh lau vội nước mắt nhìn Hằng đánh trống lảng:

- Tình trạng Bác ra sao? Cụ có đỡ không?

Hằng gật đầu:

- Mình đến thì cụ đang ngủ, nên mình ngồi một lúc rồi đi, y tá bảo cụ đỡ hơn hôm qua.

Và Hằng tiếp luôn:

- Bây giờ chúng mình phải trở lại Đại Hội, không thôi tụi nó sẽ nhón nháo đi tìm tụi mình thì nguy lắm.

Trinh nhìn Nguyễn:

- Anh còn ở đây bao lâu nữa?

Nguyễn buồn bã:

- Sáng mai anh phải về sớm, buổi chiều phải trở lại sở làm vì có việc quan trọng cần giải quyết, nếu không anh đã xin đổi vé máy bay để ở lại thêm vài ngày nữa. Anh đâu ngờ có ngày lại gặp được em, cho tới bây giờ anh vẫn có cảm tưởng như mình nằm mơ vậy.

- Em cũng đâu ngờ mình được gặp nhau. Em mới dọn về Cali mấy tháng. Nghe các bạn nói có Đại Hội Trung Vương Hải Ngoại ở Hoa Thịnh Đốn, em ghi tên đi ngay, hy vọng may ra gặp được Hằng để hỏi thăm tin tức về anh.

Nguyễn khôi hài:

- Anh phải cảm ơn bà cô anh đã đau nặng, nếu cô không đau nặng, anh đâu có về vào dịp này. Chắc cô thương anh, cô đau để cho anh có dịp được gặp em.

Hằng trêu anh:

- Anh thật vô ơn quá, không có con nhỏ này rủ anh đi Đại Hội Trung Vương thì làm sao anh gặp được cô nhân.

Nguyễn trả đũa liền:

- Được gặp cô nhân rồi về anh bị đau tim thì anh kiện ai đây?

Trình phì cười:

- Hai anh em nhà này đúng là “vỏ quít dày gặp móng tay nhọn” chả ai thua ai cả.

Nguyễn nhìn Trình:

- Vậy mà anh phải thua một người. Bao nhiêu năm nay, anh giận em vô cùng, vậy mà anh vẫn không quên được em. Càng muốn quên lại càng nhớ, đến nỗi anh phải đặt tên con gái anh là Phượng Trình để được gọi tên em mỗi ngày. Còn em, được mấy cháu?

- Một thôi anh ạ. Lập gia đình xong em ốm đau hoài, ra vào nhà thương như đi chợ. Em sống mà như chết, tưởng không có con nôi, may sao có được một đứa con trai.

Nói tới đây giọng Trình nghẹn lại, nàng nói tiếp trong nước mắt

- Em đặt tên cháu là Nguyễn.

Nguyễn xúc động, hai tay bưng lấy mặt, một lúc sau chàng nhìn Trình đau xót:

- Anh xin lỗi em.

Sáng hôm sau, Hằng và Trình đưa Nguyễn ra sân bay, trước khi từ biệt Nguyễn đưa số điện thoại cho Trình và căn dặn:

- Khi nào tiện Trình gọi cho anh ở sở hay ở nhà cũng được. Anh chỉ ngại cho Trình thôi, phần anh em đừng ngại, vợ anh rất hiền và thông cảm, bạn bè gọi điện thoại không bao giờ vợ anh để ý, vả lại vợ anh có hiểu tiếng Việt đâu. Trình hứa gọi cho anh nhé, anh có nhiều điều phải nói với Trình. Chúng mình gặp nhau quá vội vàng, anh đã được biết gì về cuộc sống của Trình đâu.

Nguyễn đã bước vào máy bay, Trinh vẫn còn thờ thẫn nhìn theo. Nàng cảm thấy Nguyễn đã mang đi tất cả niềm vui và hạnh phúc của nàng.

Về Cali hơn một tháng rồi, hình ảnh và những mẫu đối thoại của buổi gặp gỡ vẫn còn in rõ trong đầu óc của Trinh. Mấy lần định gọi phone cho Nguyễn, nhưng Trinh lại thôi. Nàng nghĩ tới hoàn cảnh của mình, Trinh đã dẫu không cho Nguyễn và Hằng biết, chồng Trinh đã qua đời vì một căn bệnh hiểm nghèo. Nếu Nguyễn biết được, Trinh sợ chàng muốn hai người nói lại duyên xưa và đó cũng là điều mà Trinh hằng mơ ước. Nhưng còn vợ Nguyễn, người đàn bà rất hiền và thông cảm (theo như lời Nguyễn nói), chắc chắn là rất yêu chồng. Còn bé Phượng Trinh vô tội, chắc chắn rất yêu bố mẹ, nó sẽ khổ lắm nếu bố mẹ phải xa nhau.

Sự liên lạc với Nguyễn, có thể sẽ đưa đến kết quả làm đổ vỡ một gia đình đang yên ấm. Liệu Trinh có đủ can đảm xây dựng hạnh phúc của mình trên sự mất mát đau khổ của người khác hay không?

Trinh nghĩ thầm mà như nói với Nguyễn:

- Anh yêu dẫu, mình đã được gặp lại nhau, mình đã được biết là mình vẫn còn nhớ tới nhau và chắc chắn sẽ còn nhớ tới nhau mãi mãi. Với em như vậy là quá đủ, quá hạnh phúc, em không dám mơ ước gì thêm nữa. Anh tha thứ cho em, em quá yếu đuối và lại quá yêu anh. Em sợ, nếu liên lạc lại với anh, chúng mình sẽ làm những điều khiến sau này em phải ân hận.

Trinh châm lửa đốt cái carte visite có tên và số điện thoại của Nguyễn. Ngọn lửa cháy thật nhanh, Trinh như nhìn thấy trong ánh lửa, đôi mắt buồn bã của Nguyễn nhìn mình, nàng thì thầm:

- Vĩnh biệt anh yêu dẫu của em.

Có tiếng mở cửa, biết là con trai đi học về, Trinh lau vội giọt nước mắt vừa lăn dài trên má.

Hồng Thủy

PHÚT GIẤY HỒI TƯỞNG

Chiều hôm nay đi trên đường phố lạ,
Lòng bâng khuâng sao bỗng nhớ quê nhà.
Nhớ ngày xưa mỗi buổi chiều tan học,
Trước cổng trường ai đứng đợi xa xa.
Trung Vương then thùng, áo trắng khép tà,
Làm như chẳng biết người ta đang đợi.
Lướt qua mặt, tóc buông lơi theo gió,
Má ửng hồng, mắt liếc nhẹ có đuôi.
Chỉ vậy thôi, mà bỗng... chết anh rồi,
Em xinh quá làm tim anh chết đứng.
Chờ anh với, em Trung Vương áo trắng,
Cho anh theo làm hộ vệ được không?
Em chanh chua “ai quen biết gì ông...
Mà vớ vẫn đòi đi theo hộ vệ”.
Vài tháng sau anh về thừa bố mẹ,
Mang trâu cau xính lễ hỏi cưới em.
Năm mươi sáu năm hạnh phúc êm đềm,
Xin được mãi cho đến ngày nhắm mắt.

Hồng Thủy

Lạ Thật!

Đang ngồi đọc báo, Phong giật mình vì tiếng la của vợ:

- Đã nói anh bao nhiêu lần rồi, đôi vớ cởi ra, nếu dơ thì cho vào giỏ trong phòng giặt. Nếu sạch thì cuộn lại bỏ vào trong đôi giày tử tế. Tại sao cứ để lòng thòng nửa trong nửa ngoài vắt vẻo trên đôi giày là thế nào?

Phong trả lời mắt vẫn không rời tờ báo.

- Em cứ tưởng em sạch lắm mà thật ra em chả sạch tí nào. Đôi vớ mới cởi ra còn mồ hôi phải để vậy cho nó thoáng, cuộn nó vào thì kinh chết, sẽ có mùi không thơm tí nào.

- Nếu sợ dơ sao không bỏ giặt?

- Nhưng mà nó chưa dơ, mới đi lần đầu có vài tiếng đồng hồ, để nó thoáng là sạch ngay có gì đâu mà phải giặt?

Hương vùng vằng đi vào trong bếp, miệng lầm bầm:

- Nhà lúc nào cũng bừa bộn, vừa dọn xong lại bày ra ai mà chịu được. Một ngày phải rửa cho anh không biết bao nhiêu cái ly. Uống xong ngum nước lại vứt cái ly đó. Một lát lại lấy ly mới ra rót nước. Uống xong lại bỏ, rồi lấy ly mới.

- Sao em nói nhiều thế. Anh muốn yên tĩnh đọc báo một chút cũng không được.

- Nói nhiều còn bừa thế này, không nói nhà nó thành cái chuồng heo.

- Chuồng heo yên tĩnh còn sướng hơn, nhà sạch mà phải nghe cằn nhằn tối ngày.

- Anh bỏ cái giọng cãi chày cãi cối đi có được không.

Thấy giọng Hương có vẻ gầy cấn, Phong cầm tờ báo bỏ lên lầu.

Hai mươi phút sau Hương lại lò dò đi lên. Phong bắt đầu thấy hồi hộp “bỏ mẹ, mẹ này lại sắp mở máy nữa rồi.” Y chang, giọng Hương léo nhéo trong buồng tắm:

- Tại sao mỗi lần dùng toilette xong anh không làm ơn bỏ cái giá để ngồi xuống, cứ để dựng đứng lên là thế nào. Phải nghĩ đến vợ mình còn dùng nữa chứ. Bộ muốn tôi cũng đứng tè à. Phong phì cười.

- Nếu em đứng tè đợc cũng nên lắm. Bỏ cái đó xuống nặng nhọc lắm hay sao mà em phải la um xùm vậy?

Hương lờm chồng:

- Không nặng nhọc sao anh không làm?

- Tại anh quên.

- Quên khôn quá vậy. Lâu lâu quên còn đợc, đặng này quanh năm ngày tháng quên.

Phong xuống giọng làm lạnh:

- Hôm nay anh nghe đủ rồi. Nói ít thôi anh còn nhớ đợc, lần sau sẽ chừa. Nói nhiều quá anh không nhớ hết nổi, lại mất công nói nữa.

Hương cười:

- Em nói một câu chót nữa thôi. Sao anh hay quên tắt đèn vậy? Tối hôm qua anh để quên đèn trong phòng computer cả đêm, như vậy thì chết tiền điện.

- Sorry, lần sau anh sẽ nhớ.

Sợ Hương sẽ nói thêm gì nữa, Phong vội linh xuống nhà. Vừa bật tivi lên chưa kịp coi, giọng Hương đã lanh lảnh ở cầu thang:

- Dùng điện thoại xong không bao giờ thêm bỏ vào cái base của nó để charge. Cứ vút lung tung, đến lúc người ta dùng thì hết pin.

Phong lờ đi như không nghe thấy cho yên chuyện, chàng làm bộ chăm chú nhìn vào tivi.

Hương ngồi xuống cạnh chồng.

- Em vừa nói gì anh có nghe không?

Phong làm bộ ngạc nhiên

- Không, tưởng vụ tắt đèn là vụ chót rồi nên anh không để ý.

- Anh đừng có vờ vịt, em nói to chứ có nói nhỏ đâu. Em muốn anh nhớ đừng vút điện thoại ở ngoài như vậy nữa.

Phong nói như hét

- Ô kê, ô kê, ô kê.

Biết chồng cáu, Hương yên lặng bỏ vào trong bếp. Nàng nghĩ thầm ‘Đàn ông lạ thật, mình nói toàn những cái đúng, có gì sai đâu mà cũng bực mình là thế nào. Sao chả biết phục thiện gì cả.’

Đang bức mình nên Phong không sao chăm chú coi tivi được. Tự nhiên chàng muốn đi ra ngoài cho thoải mái. Thấy chồng mở cửa bếp đi ra garage Hương vội hỏi.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh đi ra ngoài một chút.

- Trời lạnh sao anh không mặc áo ấm vào?

- Anh quên.

Phong quay lại lấy áo “cốt”. Hương nghĩ thầm “Quên, quên, cái gì cũng quên, quên như vậy ồm ai lo.” Nghĩ thôi chứ Hương không dám nói ra sợ chồng lại cáu.

Thấy vợ đứng tần ngần, Phong thương hại giọng chàng dịu xuống.

- Anh ra Safeway mua bánh mì, em cần mua gì không?

Hương vui vẻ:

- Em cũng định ra Safeway xem có chậu Cúc nào đẹp không mua về chơi Tết.

Nghe tới Tết Phong giật mình.

- Sắp Tết rồi cơ à.

- Tuần tới rồi.

- Nhanh quá nhỉ.

Sợ Hương đòi đi chung, Phong bước vội ra cửa.

- Để anh xem, nếu có Cúc đại đóa đẹp anh sẽ mua, Cúc hoa nhỏ chán lắm.

Vừa lái xe Phong vừa suy nghĩ: “Vợ mình cái gì cũng được, xinh đẹp, giỏi giang, chỉ có tật tối ngày cần nhần chồng. Mấy cái tiêu tiết đó, có đáng gì đâu mà phải cáu kỉnh lèm bèm. Chồng quên thì vợ làm dùm, chết chóc gì mà lúc nào cũng phải la toáng lên. Đàn bà lạ thật.”

Thoát được vợ rồi Phong thấy nhẹ cả người. Chàng biết Hương muốn cùng đi với chàng ra chợ, nhưng Phong ớn đi xe chung với Hương lắm. Ngồi bên nhau thế nào Hương cũng có một cái cơ gì đó để cần nhần. Chẳng hạn như “Xe gần hết xăng rồi sao anh chưa chịu đổ.”, “Này, này, có người sắp đi qua đường kia kia, coi chừng đấy nhé. Sao anh lái nhanh quá vậy. v.v.” Có lần Phong đang hứng chí nói chuyện tưởng Hương chăm chú nghe, ai dè Hương cắt ngang bằng một câu lãng xẹt làm Phong vừa giật vừa mất hứng.

- Anh chú ý lái xe đi, đừng nói nữa, sắp sửa đến exit rồi đó. Lần trước anh ham nói, chạy lố luôn, nhớ không? Thật ra những cái Hương nhắc đều đúng, nhưng không hiểu sao, giọng nói và lối nói của Hương làm Phong rất khó chịu.

Đi chợ, Phong thích chỗ bán thịt nguội và đủ thứ fromage. Có lần Phong vừa đụng vào miếng paté nhập cảng từ Canada là Hương nói liền:

- Cholesterol của anh cao lắm mà cứ thích ăn Paté với fromage. Phải tránh mấy thứ đó đi mới được.

Hôm nay đi chợ một mình, Phong quyết định phải mua cả paté lẫn fromage. Lâu lâu ăn một lần chết chóc gì mà sợ. Ăn rồi, uống rượu chất nó sẽ tan đi. Phong thấy mình vui và hí hờn như một đứa con nít. Đi ngang chỗ bán café Starbuck, mùi café thơm lừng thật hấp dẫn. Phong ghé vào mua một ly café. Nhìn quanh quất, những cái bàn vuông nhỏ và ghế xung quanh đều có người ngồi hết, ngoại trừ một cái bàn, có một người đàn bà trẻ ngồi còn dư hai ghế. Phong ngập ngừng, chưa biết có nên hỏi xin phép ngồi xuống đó không thì bà ta đã lên tiếng:

- Ông có thể ngồi vì hai ghế đó trống, không có ai ngồi cả.

Phong nói cảm ơn và ngồi ngay xuống. Người đàn bà vui vẻ bắt chuyện. Bà tự giới thiệu làm nghề realtor và than lúc này bán nhà rất chậm. Phong cũng cho biết chàng mới về hưu được mấy tháng nay, đang quyết định không biết có nên volunteer làm một việc gì không, cho đỡ cảm thấy buồn chán. Bà ta rủ Phong ghi tên vào Câu lạc bộ thể thao mà bà ta là một thành viên trong ban quản trị. Bà ta nói có nhiều chương trình rất hay và bổ ích. Trước khi cáo từ, bà ta bắt tay Phong, đưa cho chàng tấm danh thiếp, nhìn chàng bằng đôi mắt thật đẹp và ướm át cộng với nụ cười thật tươi.

- Hy vọng sẽ được gặp lại ông ở Câu lạc bộ thể thao mà tôi vừa giới thiệu với ông. Tôi bảo đảm với ông, ông sẽ không có một chút thì giờ nào trống để cảm thấy nhàm chán.

Người đàn bà quay lưng đi, Phong nhìn theo, bà ta có dáng người thật cân đối. Đôi mông lác lư theo nhịp đi vội vã trông rất hấp dẫn. Phong đọc nhanh tấm danh thiếp cầm trong tay. “Helena Fitzgerald” chàng đoán Helena khoảng gần 50. Bỏ

tâm danh thiếp vào túi, Phong ngạc nhiên thấy mình bỗng dung huyết sáo một điệu nhạc thật vui. Lâu lắm rồi mình đâu có huyết sáo. Lạ thật ấy nhỉ.

Phong đi ngay vào chỗ bán hoa, mấy chậu Cúc vàng tươi, bông nở thật lớn như đang chào đón Phong. Chàng chọn ngay hai chậu nhiều hoa nhất và nghĩ thầm “Hương sẽ thích lắm đây.”

Điện thoại reo, giọng Hương lạnh lạnh ở đầu giây:

- Cái valise cũ mình mang từ Việt Nam qua hồi 75 đâu rồi anh?

- Anh vứt đi rồi, sao tự nhiên em lại hỏi tới cái valise cũ mèm đó?

- Em dọn nhà ăn Tết, phải chuyển bớt một ít đồ xuống basement nên mới biết cái valise đó biến mất rồi. Em không tưởng tượng được anh có thể vứt cái valise đó đi.

- Nó cũ quá đến nỗi lên mốc hết cả phía ngoài, không vứt đi thì để làm gì.

- Anh là người không có trái tim. Nói xong Hương cúp điện thoại cái rụp.

Phong ngạc nhiên không hiểu sao tự nhiên vợ chàng lại giận dữ chỉ vì chàng vứt đi một cái valise cũ. Chàng nhìn hai chậu Cúc vàng tươi một cách chán nản. Tưởng mua hai chậu Cúc này về, Hương sẽ mừng hóm và cảm ơn chàng rồi rít. Nhưng cái điệu này là không êm rồi. Hai chậu Cúc chẳng bù được tội lỗi vứt đi cái valise vừa cũ vừa dơ vì đầy mốc. Đàn bà lạ thật, đúng là mình lấy phải mù điên. Phong than thầm như vậy. Vứt cái valise cũ đi, chứ có phải vứt mấy đứa con xuống sông như thằng cha mà báo mới loan tin đâu, lại bị mắng là không có trái tim. Phong cứ lập đi lập lại bốn chữ đó, cuối cùng chàng bỗng nổi xung thiên nói một mình “Không có trái tim thì ông cóc về nhà nữa. Thay vì về nhà nghe cằn nhằn mình đi thẳng đến cái Câu lạc bộ thể thao mà Helena giới thiệu xem sao.” Nghĩ là làm. Một tiếng đồng hồ sau Phong đã trở thành hội viên của Câu lạc bộ “Khỏe và Vui”.

Chàng lái xe về nhà với ý định lấy quần áo thể thao và trở lại Câu lạc bộ tập liền ngay ngày đầu xem sao. Chàng chợt nghĩ

đến phản ứng của Hương, chắc Hương ngạc nhiên và bực mình lắm vì chàng đã tự ý quyết định mà không hỏi ý kiến vợ. “Who cares?” Phong mệt mỏi lắm rồi. Cần nhân là nghề của Hương mà, Phong nghĩ vậy. Chàng bước vào nhà chờ Hương la hét vì tội vứt valise cũ đi. Phong ngạc nhiên thấy Hương ngồi yên lặng trong bếp như một con mèo nhỏ, hai mắt đỏ hoe. Hương làm bộ như không biết sự có mặt của Phong. Nàng chẳng nói chẳng rằng.

- Em sao vậy? Phong hỏi nhẹ nhàng.

- Chẳng sao cả. Giọng Hương thật lạnh

- Chẳng sao cả, mà sao mắng người ta là không có trái tim. Nói cho anh biết, tội vứt cái valise cũ đã lên mốc là tội nặng lắm à?

Hương vẫn im lặng không trả lời. Phong cúi tiết:

- Em điên vừa vừa chứ, không thôi anh để em ở một mình đó.

Anh chịu hết nổi rồi.

Nói xong Phong bỏ lên lầu lấy quần áo. Khi Phong trở xuống thì Hương đang gục đầu xuống bàn khóc tằm tức. Phong càng điên thêm nữa, chàng gay gắt hỏi:

- Ai làm gì mà khóc mới được chứ. Mắng người ta đã rồi còn khóc thì lạ thật.

- Anh đúng là người vô tình, anh không biết quý kỷ niệm gì cả.

Phong hơi chột dạ.

- Tại sao em nói vậy?

- Anh có nhớ cái valise đó là cái valise kỷ niệm, hai vợ chồng mình đã chọn mua sau ngày cưới để đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt không?

- Anh quên mất, nhưng nó cũ và lên mốc hết rồi. Thôi, anh xin lỗi.

Phong phải nói vậy cho vợ vui lòng, chứ Phong đang nghĩ thầm “Có thằng chồng lù lù đây không lo o bé, lo tiếc cái valise cũ mềm, rồi cần nhân cửi nhử làm to chuyện, đàn bà lạ thật.” Phong có biết đâu, chả riêng gì Phong và Hương. Tất cả những cặp vợ chồng trên cái cõi đời này, trong cuộc sống chung, không biết bao nhiêu ngàn lần, họ phải thốt ra hai chữ “Lạ thật!”

Thực ra, hai người một trai một gái, sinh ra trong một gia đình cùng bố mẹ, cùng máu mủ, cùng chung sự giáo dục, mà tính nết còn khác biệt nhau. Nhiều khi anh em còn không hợp với nhau, không chịu đựng được nhau huống hồ hai người xa lạ, sinh trưởng trong hai gia đình khác hẳn nhau, hoàn cảnh và sự giáo dục hoàn toàn khác biệt. Bỗng dưng họ gặp nhau, hai trái tim đập loạn xạ bèn, nói một cách văn hoa là hai trái tim đập chung một nhịp, rồi họ yêu nhau, lấy nhau. Trong cuộc sống chung, những thơ mộng êm đềm của ngày mới cưới rất ngắn ngủi. Sau đó, các cô cậu nhóc tì ra đời, bao nhiêu vất vả, lo lắng, muộn phiền trong cuộc sống. Chưa kể những suy nghĩ khác nhau giữa đàn ông với đàn bà. Vậy mà họ vẫn sống được với nhau, vẫn cố gắng san bằng những khác biệt, để mái ấm gia đình được bền vững, thì quả thật là một điều khiến ai cũng phải thốt ra hai chữ “Lạ thật!” chứ chả riêng gì những người trong cuộc.

Hồng Thủy